

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 10

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 10", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi10-txt-shoot-id897205fa-20e2-4caa-bea3-e2710a0ec53d.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

»Hvorledes kunne I troe, I, som tage Ære af hverandre?« (Joh: 5,44.)

Her er atter Dødsdommen over al officiel Christendom!

Dette uhyre Luftcastel: en christen Verden, christne Stater, Riger, Lande; denne Legen med Millioner Christne, som gjensidigt anerkjende hinanden i Middelmåadighed, men dog alle ere Troende: dette Hele er hvilende paa en Grundvold, som ifølge Christi egne Ord gjør det at troe umuligt.

Det nye Testamentes Christendom er at elske Gud i et Modsætnings-Forhold til Mennesker at lide af Menneskene, for sin Tro, for Læren at lide af Menneskene. Kun det er at troe; at tage Ære af hverandre gjør at troe umuligt.

Som jeg siger: Christendommen er slet ikke til. Den Art Lidenskab, der hører til for i den fuldkomneste Udsondring, i et Modsætnings-Forhold til Menneskene at have ene med Gud at gjøre (og kun dette forstaaer Christus ved at troe, hvorfor han ogsaa i Modsætning til det »at tage Ære af Mennesker«, v. 41, eller at tage Ære af hverandre taler om »at søge den Ære, som er af den eneste Gud« v. 44) den Art Lidenskab forekommer slet ikke mere. Den Sort Mennesker, som nu leve, kunne slet ikke taale noget saa Stærkt som det nye Testamentes Christendom (de ville døe deraf eller gaae fra Forstanden) aldeles i samme Forstand som Børn ikke kan taale stærke Drikke, hvorfor man laver lidt Limonade til dem – og officiel Christendom er Limonade-Piank for den Art Væsener, som nu kaldes Mennesker, er det Stærkeste de kan taale; og dette Piank kalde de saa i deres Sprog Christendom, ligesom jo Børn kalde deres Limonade Viin.

I »Christenhed« gaar Christendommen, det at være Christen efter dette Paradigma: den og den Mand, det er en herlig Mand, en sand Troens Mand: han bør være Ridder aah, det er for lidt for en saa udmærket Troens Mand: han bør være Commandeur o: s: v: o: s: v: Og til Grund for Ridderen, Commandeuren, Consistorialraaden, Conferentsraadens velsignelsesrige Virksomhed lægges bestandigt det nye Testamente, hvori staaer: hvorledes kunne I troe, I som tage Ære af hverandre? Det er, Christenheden gjør, fra Slægt til Slægt, fra Aarhundrede til Aarhundrede det Kunststykke at declinere mensa efter domus.

Derfor vil jeg hellere end med den yderste Tusindedeel af Neglen paa min lille Finger at deeltage i officiel Christendom, uendeligt hellere vil jeg deeltage i følgende Alvor. Man kjøber en Fane i Isenboden; den udfoldes; med stor Høitidelighed træder jeg hen til den, oprækker de tre Fingre og sværger til Fanen. Costumeret med Trekantethat, Patrontaske, Sabel (Alt fra Isenboden) bestiger jeg derpaa en Kjøphest, for, sluttet til de Andre, at gjøre et Indhug paa Fjenden, med Foragt for Dødsfaren, hvori jeg synligt styrter mig, med Alvor som Den, der veed, hvad det betyder at have svoret til Fanen. Oprigtigt talt jeg er ingen Ven af at deeltage i den Sort Alvor; men naar galt skal være dog uendeligt hellere end at deeltage i den officielle Christendoms i Søndags-Gudsdyrkelsens, de Eedfæstedes Alvor. Det Første er dog kun at gjøre Nar af sig selv, det Sidste er at gjøre Nar af Gud.